

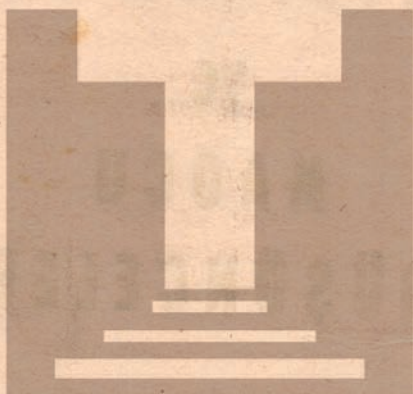
DEVRİMCİ YOL

ve

MAOCU

DÜŞÜNCELER

TÜSTAV

TÜSTAV

BA/9889

DEVRİMCİ YOL VE MAOCU DÜŞÜNCELER

Devrimci Yol dergisi Halkın Kurtuluşu'nun «Mao ve Halk Savaşı Üzerine» başlıklı makaleyle Parti Bayrağı'nda çıkan Mao'nun halk savaşıyla ilgili anti-Marksist görüşlerini eleştiren yazısına cevap vermeye yeltendi; ancak meselelerin özüne girmekten kaçınarak ve sorunu başka bir platforma kaydırmaya çalışarak...

Dev-Yol yazarı, Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nın «Mao Zedung düşüncesi» ve «maocu halk savaşı teorisi» konusundaki eleştirilerini, «halk savaşı mı, genel ayaklanma mı?» şeklinde sahte bir ikilem yaratarak «halk savaşının reddedilmesine» indiriyor ve böylece de proleter devrimcilerin revizyonizmin saflarına kaydığını kanıtlamış oluyor!

Dev-Yol yazarına göre «Mao Zedung düşüncesine» yöneltilen (ve yüzlerce sayfa tutan) eleştirilerde bundan başka ele almaya değer başka bir nokta yoktur! Dev-Yol yazarı, böylece kendini, Marksizm - Leninizm'in bütün temel noktalarında Çin revizyonistlerine yöneltilen eleştirilere cevap vermek zah-

metinden kurtardıktan sonra (burada yazarın espritüelliği de durumu kurtarmanın bir aracı oluyor!), tartışılan biricik (!) noktayı da parlak bir şekilde çözümlüyor. Eğer devrimin halkın topyekun ayaklanmasına dayanarak zafere ulaşacağını söylersen halk savaşını reddetmiş ve revizyonizme kaymış olursun! Bu sonuç aynı zamanda revizyonistlerin şiddet yanlısı (!) oldukları ilan edilerek, onların en azından «devrimci» olarak gösterilmesi ve aklanması anlamına gelmektedir. Ve yazıya hakim olan ana fikir de bundan başka bir şey değildir.

Demek Dev-Yol yazarının anti-revizyonistliği de bu kadardır; şiddet sorununda bile değil, ama şiddetin nasıl uygulanacağı sorununda (üstelik de revizyonistleri kitlesel şiddet yanlısı ve haklı bir konumda göstererek) küçücük bir ayrılık. Bu durumda Dev-Yol dergisinin revizyonizme karşı neden bu kadar uzlaşmacı olduğu da, yazarın kendi dilinden açıklığa kavuşturulmuş oluyor.

Aslında Dev-Yol yazarının meseleyi kavrayamamış ve bu yüzden de sorunu böylesine sığ bir şekilde ele almış olduğunu düşünmek abestir. O, proletarya diktatörlüğünden kesintisiz devrime, sosyalist devrimde burjuvaziye karşı tutumdan sosyalizmin inşasının

temel meselelerine kadar, Marksizm - Leninizm'in en temel meselelerinde proleter devrimciler ile bir polemige girmeyi uygun görmüyor. Çünkü tüm bu meselelerde ya doğru dürüst bir görüşü bile yoktur, ya da savunduğu görüşlerin Sovyet ve Çin revizyonistlerinin savunduklarıyla sayısız ortak noktaları vardır.

O zaman yazar, proleter devrimciler ile kendince «en zayıf» bulduğu noktada polemige girmeye çalışıyor. Ama yazılanlar ortaya koyuyor ki, o bu noktada da hiç de güçlü bir konumda değildir. Nitekim yazıda yapılan da proleter devrimcilerin söylediklerine ilişkin bir dizi tahrifat ve saptırma ve bunun yanı sıra revizyonizmin aklanarak devrimci ilan edilmesinden başka bir şey olmuyor.

«Mao Zedung düşüncesini» halk savaşıyla özdeşleştirmek ve bu düşüncüyü reddetmenin halk savaşını reddetmek olduğu yolundaki demagoji yeni bir şey değildir. Bu konu bugün bile bir çok devrimci akım açısından bir tabudur. Ve Dev-Yol yazarı bir takım yerleşmiş yanlış önyargılardan yola çıkarak ucuz suçlamalar ve tahrifatlarla parsa toplamayı amaçlıyor. Bu yüzden Dev-Yol yazarı ortaya şöyle bir iddia atıyor:

«Önce bir hatırlatma yapalım. HK siyasi yaşamına 'Yaşasın Halk Savaşı' pankartları ve sloganlarıyla başlamıştır.» (DY, S. 33, sf. 8)

Bu mantığın sonucu da şudur: şimdi halk savaşını reddettiğine göre(!) proleter devrimcilerin varlık sebebi de kalmamıştır!

Her şey ne kadar basit ve açık! Hele bir de söylenenler gerçek olsaydı.

Ama değildir.

İlk olarak; eğer söylenenlerin Halkın Kurtuluşu için değil de, örneğin 1971 «sol hareketi» için söylenmiş ve Dev-Yol'un şimdi yaptığı gibi işin pankart ve slogan düzeyinde kalmamış olduğu belirtilseydi, o zaman bu söylenenlerde itiraz edilecek fazla bir şey bulunmayabilirdi. Gerçekten de 1971 devrimcileri kendilerini temel bir meselede, şiddet meselesinde revizyonistlerden ayırmışlar (DY'un yaptığı gibi onları şiddet yanlısı göstermemişler) ama bunu proletarya diktatörlüğünün kurulması sorununa doğru bir biçimde bağlayamamışlardı. Bu yüzden de onlar devrimciydiler ama Marksizm - Leninizmi kavrayamamışlar, önlerindeki engelleri aşamamışlardı.

Halkın Kurtuluşu ise şiddet konusundaki ayrılığın devrimcileri ve Marksist - Leninistleri revizyonistlerden ayıran temel niteliğini karartmadan, ama salt bununla da yetinmeden

şiddet savunuculuğunu proletarya diktatörlüğünün savunulmasıyla doğru bir biçimde birleştirerek siyasi yaşamına başladı. Aksi takdirde proteler devrimcileri adım başı «Yaşasın Halk Savaşı» diye bağırarak ve fırsatçı bir şekilde geçmişe övgü düzmekten başka bir şey yapmayan onca grup ve akımdan ayıran bir şey olmazdı. Proleter devrimcilerin küçük burjuva devrimciliğine yönelttiği köklü eleştiriler de bu temelde yükseldi. Bunlar herkesin bildiği (ama bazılarının kabul etmek istemediği) gerçeklerdir.

İkincisi; Dev-Yol yazarının da çok iyi bildiği gibi proleter devrimciler halk savaşını reddetmiyor. Halk savaşının Maoçu yozlaştırılmasına ve özellikle Çin deneyinin mekanik bir şekilde genelleştirilerek «reçete» haline getirilmesine karşı çıkıyor. Gerilla savaşıyla genel ayaklanma arasındaki bağların koparılmasına, devrim ve silahlı mücadelenin objektif şartlarının gözönüne alınmamasına karşı çıkıyor. Bunlar Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nda defalarca açık olarak söylendi ve yazıldı. Dev-Yol okuma-yazma bildiğine göre elbette bunları okumuş ve anlamıştır.

Küçük-burjuva mülkiyet duygusuyla hareket eden Dev-Yol yazarı proleter devrimcileri eleştirme işini dürüstçe ve demagojiye

sapmadan yerine getirmeye çalışsa bir diyeceğimiz olmaz. Ama o kendine yakışan sıfatlarla Parti Bayrağı'nı suçluyor. Dünya alem Dev-Yol'un teoride modern revizyonizm, başta olmak üzere her türlü revizyonist görüşleri savunduğunu bilir ve «Yıkılsın MC» sloganıyla ve herşeyi Cumhurbaşkanlığı seçiminin sonucuna bağlayan reformist bir siyaset takip etmeye çalıştığını kavrarken; o bu sağcı pasifist anlayışını gözardı etmek için proleter devrimcilerin sağcı pasifist bir siyaset izlediğini söylüyor. Oysa günümüz Türkiyesinde sınıf mücadelesinin pratiği kimin sağcı pasifist bir çizgiyi hayata geçirmeye çalıştığını gösteriyor.

Bir kere revizyonizmle Marksizm - Leninizm arasındaki temel ayrım işçi-köylü diktatoryasının kurulması «halk savaşıyla» mı (DY yazarı halk savaşını gerilla savaşıyla özdeşleştiriyor) Yoksa genel ayaklanma yoluyla mı gerçekleşeceği meselesinden çıkmıyor ve de çıkmamıştır. Çünkü birbirinin karşısına konulmaya çalışılan bu iki yolda şiddeti içermektedir. DY'nun oportünist yazarı bu söylediklerimizi bilmiyor mu? Veya bilmemesine imkan var mı? Parti Bayrağı, revizyonizmle Marksizm - Leninizm arasındaki ayrımı bu biçime sokmaya çalışan Mahir Çayan'ı eleştir-

mişti. Dev-Yol şimdiye kadar bu eleştiriye hiç cevap vermedi ve hâlâ dediğim dedik tavrını sürdürmeye devam ediyor. Oysa mesele bu değildir. DY, revizyonistleri «devrimci şiddet» yanlısı göstererek onlarla devamlı ittifak aradı, ittifak kurmaya çalıştı. Bu yutturmacanın arkasına sığınarak devrimci şiddeti inkar eden revizyonistleri devrimci göstermeye çalıştı ve çalışmaya devam ediyor. Dev-Yol yazarının bu tavrı DY saflarında revizyonist görüşlerin bulanıklık yaratmasına sebep oluyor. Bir kere daha tekrar edelim, Marksizm - Leninizm ile revizyonizm arasındaki temel ayrım noktalarından biri burjuva devletinin parçalanıp yok edilmesinde şiddet zorunluluğu konusundadır. Kruşçev revizyonizmi 1950'lerden sonra kapitalizmin değiştiğini burjuva devletin eski kontrolünü kaybettiğini dolayısıyla burjuva devleti yıkmak için şiddetin zorunlu olmadığını barışçıl geçişlerde ve burjuva devlete dayanarak sosyalizmin inşa edilebileceğini ileri sürdü. Oportünist yazarımız ise revizyonizm konusunda hayaller yayarak meseleyi saptırmaya çalışıyor. Oysa 1950'lerde yeniden gündeme gelen Marksizm - Leninizmle revizyonizm arasındaki bu tartışma yani devlet ve devrim meselesindeki çatışma Lenin ile İkinci Enternasyonal revizyonizmi arasındaki bir

tartışmanın devamından başka bir şey değildir. DY'nin demagog yazarı bunları bilmesine rağmen proleter devrimcileri sözde açmaza almak için 1950'lerde Marksizm - Leninizm ile revizyonizm arasında çıkan çatışmayı şiddetin biçimleriyle ilgili olarak göstermeye yelteniyor.

Eöylesine bir farklılık yaratmak Marksizm - Leninizm ile revizyonizm arasındaki temel bir ayrılığı ortadan kaldırmakla özdeştir. Kaldı ki, Mao Zedung ve Çinliler de revizyonistleri topyekün ayaklanma yanlısı olduklarından dolayı eleştirmediler ve böylesine bir tartışma yoktu. Bunun olduğunu iddia etmek Dev-Yol yazarı gibi Marksizm'den nasibini almamışlara ait olsa gerek.

Dev-Yol yazarı, Parti Bayrağı'nın savunmadığı görüşleri ona malederek «anti - revizyonist» pozlara bürünerek caka satacağına 1950 sonrası Çinlilerin de içinde yer aldığı tartışmaların neler olduğunu açıklaması gerekir. O zaman gerçekler açığa çıkar.

Burjuva devletin şiddet yoluyla parçalanması ve proletarya diktatörlüğünün kurulması konusundaki Marksizm - Leninizmle revizyonizm arasındaki temel ayrım Marksizm - Leninizmle revizyonizm arasındaki farklılığın özüyle ilgilidir. Bu farklılığı ortadan kaldıran

proleter devrimciler değil Dev-Yol'dur. Modern revizyonistler burjuva devleti yaşatmak için bazı ülkeler için «barışçıl geçişin» bazı ülkeler için cuntasal darbeyi ifade eden «kapitalist olmayan yol» görüşlerini ortaya atarak devrimi geçersiz kılmaya çalışıyorlar. DY, revizyonizmi şiddetin biçimiyle ilgili olarak sözde eleştirdikleri sürece revizyonistlerle aralarındaki farklılığı açıklayamazlar. Kaldı ki, Çinli revizyonistler dahi bir dönem şiddetin biçimindeki farklılıklar her ülkenin sosyo-politik yapısı ve o günün somut koşulları tarafından belirlendiğini ifade etmişlerdir. (Eunun tersini iddia etmelerine rağmen)

Yazarımızın orjinalitesi ise bir yandan modern revizyonistlerin ve Troçkistlerin görüşlerine dört elle sarılarak emperyalizmin üretici güçleri geliştirerek yarı-feodal ülkeyi gelişmiş kapitalist ülke haline getirdiğini iddia etmesi ve Türkiye gibi ülkelerde artık anti-feodal mücadelenin tarihe karışmış olmasını ileri sürmesine rağmen diğer yandan Türkiye'deki devrimin izleyeceği yolun Mao Zedung'un savunduğu türden bir sözde «uzun süreli halk savaşı» olabileceğidir. Bir kere Mao Zedung'un savunduğu parça parça iktidarların kurulması esaslı anti-feodal mücadeleye dayanır. Köylülüğün anti-feodal mücade-

lesinin temelleri üzerinde yükselen iktidarların parça parça kurulması sözkonusudur. Ama Dev-Yol yazarı için önemli olan bunların bilirmesi değil uygulanmaması imkansız olan meselelerin tartışılmasıdır. Oportünist yazar, her türden revizyonist - Troçkist Maocu görüşler savunuldu mu meselelerin halledildiğini zannediyor. Feodalizmin tasfiye edildiği kırların boşaltıldığı, köylülüğün ülke nüfusunun azınlığını teşkil ettiği bir ülkede Maocu «uzun süreli halk savaşı»nın nasıl gerçekleşeceğini oportünist yazar tarafından bir türlü izah edilemiyor. Buna rağmen feodal, yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürge olmayan veya feodalizmin tasfiye edildiği yarı-sömürge ülkeler için de devrimin mutlaka «uzun süreli halk savaşı» yolunu izleyeceğini ileri sürmektedir. Hem de «mutlak» kelimesinden rahatsızlığını belirtmesine rağmen. DY için önemli olan tutarlı olmak değil, günü günlük kimi hangi görüşlerle etkileyebiliriz anlayışıyla hareket etmektir. Cafcaflı bir şekilde devrimin stratejisini çizmek gerekir demesine rağmen DY, hiçbir dönem Türkiye devriminin stratejisini açıklığa kavuşturmamıştır ve hâlâ da ne yapacağını bilememektedir. Parti Bayrağı Dev-Yol'un bu tutarsızlığını çeşitli makalelerde eleştirmeye çalıştılar ve onları tartışmaya ça-

ğirdılar. Ne varki Dev-Yol sürekli tartışmalar-
dan kaçtı, proleter devrimciler ile tartışmak
istemedi. Fırsat bulduğu zaman da sözde on-
ları eleştirmeye yeltendi.

DY, Mao Zedung'a sadık kalarak devri-
min kırlardan şehirlere doğru bir rota izleye-
bileceğini savunamaz. Çünkü DY'nin emper-
yalizm ve ülkenin sosyo-politik yapısı konu-
sundaki tahlilleri devrimin böyle bir yol izle-
mesinin maddi temellerini(!) yok etmektedir.
Feodal, ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin tas-
fiye edildiğini tarımda ve sanayide gelişmiş
kapitalist ilişkilerin hakim olduğunu, kırlar-
daki nüfusun çoğunluğunun şehire göç ettiği-
ni, kırlarda kalanların ise kapitalist tarım üre-
timinin yapıldığı yerlerde yoğunlaştığını ve
kapitalist ekonominin kanunu gereği kırların
çorak duruma getirildiği (ki bu söyledikleri-
miz kapitalist gelişmenin zorunlu sonuçları-
dır) bir ülkenin varlığı ileri sürülecek arka-
sından Maocu «uzun süreli halk savaşı» yan-
lısı görünerek sözde parsa toplanılacak.(*).

(*) **Bizimki gibi yarı-sömürge, yarı-feodal ülke-
lerde, uzun süreli ayaklanma ve iktidarın parça parça
alınmasının maddi temelini emperyalizmin egemen-
liği ve tekeli kapitalizmin eşitsiz gelişmesi oluşturu-
r. Feodal kalıntıların ve parçalanmanın varlığını
sürdürmesi de bu olgudan kaynaklanır. Bu konuda
daha geniş bilgi için «İ. Kaypakkaya'nın Küçük Bur-
juva Maceracı Görüşlerinin Eleştirisi» (PB, s. 8)**

Yukarda da belirttiğimiz DY, hiçbir dönemde devrim meselesini ciddiye almadı ve Marksizm - Leninizm ışığında çözmeye yanaşmadı. Onun için önemli olan çeşitli burjuva düşüncelerle şartlandırılıp yanlışlar içerisine itilen insanlara şirin görünmektir, ve onların şartlanmalarını kendi burjuva çıkarları için istismar etmektir. Çünkü DY'nin bugün izlediği siyaset, çalışma tarzı, devrimin kırılık bölgelerde de patlak verme ihtimalini gözönüne almıyor. Başka bir deyişle DY'nin köylülük diye bir sorunu yoktur. Dolayısıyla da devrimin dengesiz gelişmesi sonucu köylülük alanlarında ilk ayaklanmaların olabileceği gözönüne alınmıyor. Ve böylesine tüm emekçileri kapsayacak çalışma, propaganda ve ajitasyon faaliyetleriyle birleştirilmeye çalışılmıyor. Ama o yine «uzun süreli halk savaşı» laflarını etmekten de geri durmuyor.

Şurasını da belirtelim ki, proleter devrimcilerin halk savaşına ilişkin olarak savunduğu tezler yeni keşfedilmiş ya da «Mao Zedung» düşüncesinin eleştirilmesine giriştikten sonra ortaya atılmış şeyler değildir. Eğer yazar Parti Bayrağı'nın çeşitli sayılarında Mahir Çayan'a ya da İ. Kaypakaya'ya yöneltilmiş eleştirileri okursa, bugün savunulan gö-

rüşlerin özü itibariyle orada yazılanlardan başka bir şey olmadığını görecektir.

Ancak o dönemde gerek Mao Zedung'un bu konuda savunduğu görüşlerin eklektik niteliği ve bir takım doğruları da içinde barındırması nedeniyle, gerekse de «Mao Zedung düşüncesi»nin gerçek niteliğinin kavranamamış olmasından ötürü bu eleştiriler Mao Zedung'a ve Çin revizyonistlerine değil de, onun anti-Marksist görüşlerini küçük burjuva maceracılığının çeşitli akımlarının görüşleriyle birleştirerek sistemleştirmiş bir takım teorisyenlere yöneltilmiştir. Ne var ki gerek ulusal ve gerekse de uluslararası planda Çin revizyonistleriyle polemik gelişmesi bu görüşlerin kaynağının aynı zamanda Mao Zedung ve Çin revizyonizminin tezlerinde olduğunu ortaya koymuştur. Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı'nın yaptığı da mevcut siyasi çizgisi ve görüşleri temelinde bu görüşleri geliştirip, yanlışlarından arındırarak işin kaynağına inmekten başka bir şey değildir.

**DEVRİMCİ YOL'UN İDDİASININ AKSİNE
PARTİ BAYRAĞI DEVRİMİN DENGESİZ
GELİŞMESİNİ İNKAR ETMİYOR VE DEN-
GESİZ GELİŞMESİNİN BAŞLANGICININ
BAZAN KIRLARDA BAZAN ŞEHİRLERDE
OLABİLECEĞİNİ SÖYLÜYOR.**

Parti Bayrağı'nın Maoçu halk savaşı teo-
risine yönelttikleri eleştirileri sözde eleştir-
meye yeltenen Dev-Yol yazarı bilinmeyen ne-
denlerle(!) Halk Savaşının nasıl inkar edildi-
ğini kanıtlamıyor, onun yerine demagojiye
başvuruyor, içeriği açılmayan kavramların ar-
kasına gizlenerek meseleyi geçiştirmeye çalışı-
yor. Dev-Yol yazarı, Parti Bayrağı'nın 'Mao
Zedung Düşüncesi'nin savaşa ilgili küçük-
burjuva maceracı görüşlerini eleştirdiğinin
çok iyi farkında. İşte yazarımız bu gerçeğin
anlaşılmasını için kaçamak yollara başvuru-
yor, mantık oyunlarıyla tartışmayı başka alan-
lara çekmeye çalışıyor. Bir taraftan böylesine
bir yöntem seçiyor diğer yandan Parti Bayra-
ğı'nın eleştirdiği Mao'nun anti-Marksist Mace-
racı küçük-burjuva görüşlerin Mao Zedung

Düşüncesi'ne ait olmadığını ve bu konuda kanıt getirilmediğini söylüyor. Sıradan bir okuyucu Parti Bayrağı'nın «Mao Zedung Düşüncesi»nin halk savaşı ile ilgili eleştiri yazılarında yeterli kanıtların bulunup bulunmadığını görebilir.

Son zamanlarda DY'nin de içinde yer aldığı oportünistlerin görüşleri her eleştirildiğinde hemen «nerede eleştirdiklerinizin kanıtı» diye yaygara koparmaları moda oldu. Oysa, kanıt soranlar bizzat çeşitli yazılarda gösterildiği gibi, zaten aynı görüşleri eleştiri sonrası savunmaya devam ediyorlar. Bu anlama gelmez dedikleri her görüş, açıkça gelmez dedikleri anlama geliyor.

DY, proleter devrimcileri bu yöntemlerle eleştirerek bir yere varamaz. «Kanıt yok» diye yaygara koparacağına Mao Zedung görüşleriyle ilgili kanıtların geçerli olmadığını ispatlaması gerekir. «Mao Zedung Düşüncesi»nin proleter devrimcilerin söylediği içerikte olmadığı söyleneceğine hangi içerikte olduğu açıklanmalıdır. Ama bunun yerine yazar proleter devrimcileri uluorta suçlamayı yeğliyor ve laf cambazlıklarına girişerek meseleyi hallettiğini zannediyor.

Yazarımıza göre Çin devriminden ve Mao'

nun görüşlerinden önce ve sonra halkların savaştığını ve bu savaşlarla ilgili teorik görüşlerin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'de bulunduğunu söylemek yersizmiş! Bir taraftan bu söyleniyor diğer taraftan (aşağıda göreceğimiz gibi) Mao'dan önce halk savaşı teorisi yoktu deniliyor. Oysa Parti Bayrağı, tam da Dev-Yol yazarının yersizdir dediği Çin iddialarını çürütmeye çalışıyor. Çin devriminden ve Mao Zedung Düşüncesi'nden önce halkların savaştığını ve bu savaşlarla ilgili görüşlerin bulunduğunu inkar eden Parti Bayrağı değil Çinli revizyonistlerdir. Dev-Yol yazarının, satırların arasına görüşlerini sıkıştıracağına Çinlilerin böyle bir iddiasının olup olmadığını göstermesi gerekir. Kaldı ki, kendisi de Çinlilerin görüşlerini paylaşıyor.

DY yazarının diğer bir iddiası ise Parti Bayrağı'nın «Halk Savaşı» kavramını yozlaştırmasıdır!

«Halk ve savaş» kelimelerini ayırıştırıp halkın içinde olduğu herhangi çarpışmayı (abç) halk savaşı olarak sunmaya kalkışıyor, Marks'tan, Lenin'den ve Stalin'den «halk» ve «savaş» kelimelerinin birarada bulunduğu bazı pasajları alıp, halk savaşının daha önceden bilindiğini ve formüle edilmiş olduğunun ka-

nitleri olarak kullanmak gibi bayağı demagöjilere başvuruyor.» (DY, agy, sy. 9)

Türkiye devrimci hareketi şimdiye kadar hangi yanlış yollara saptıysa ve ne çektiyse Dev-Yol yazarı gibi demagog olduğu halde başkalarını demagöglükla suçlayan burjuva entellektüellerinin ukalahlığından çekti. Parti Bayrağı, halk savaşı kavramının içeriğini açıklamıyorsa, bay yazar, sen neden açıklamıyorsun. Bir paragraf öncesi yazarımız halk savaşının stratejisini ilk formüle edenin Mao olmadığını iddia eden Parti Bayrağı'nın eleştirisini yersiz buluyordu. Şimdi ise (her zaman olduğu gibi) satırlar arasına görüşünü sıkıştırarak halk ve savaş kelimelerinin Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yazılarında geçmesinin halk savaşının stratejisinin açıklamasıyla ilgili olmadığını savunuyor. Halkın içerisinde yer aldığı herhangi bir çatışma için halk savaşı deyimi kullanılıyormuş! Ve ilk kez halk savaşını, stratejik bir anlamda ele alan da Mao imiş! Yani yazarımıza göre Çin halkının savaşından ve Mao Zedung Düşüncesi'nden önce halk savaşının stratejisi formüle edilmemiş. Dolayısıyla ancak Mao Zedung Düşüncesi damgasını taşıyan görüşler halk savaşının stratejisinin formüle edildiğini gösterirmiş! Ve bu burjuva görüşlerini de çürütmeye girişersen

bayağı demagoji yapmış oluyorsun!

Dev-Yol yazarı, birtakım anlamsız laflar edeceğine ilk önce devrimin stratejisinin ne olduğunu öğrenmeye çalışmalıdır. Bunu yaparsa saçmalamaktan bir anlamda kurtulur. Yazarın mantığına göre Paris proletaryasının komün hareketi ve Paris'le sınırlı kalsa dahi komün biçiminde proletarya devletini somutlaştırması, 1849-50 yıllarında Almanya'da burjuva devrimi ve 1905-1917 Rusya halklarının devrimleri strateji kapsamına girmiyor! Neden girmiyor diye bir soru Dev-Yol yazarına yöneltmek gereksizdir. Çünkü «halk savaşının stratejisi» öylesine bir kavram ki burada siyasi iktidarı kurabilmeyi başarabilecek stratejik bir konumdaki halkın savaşı, halk savaşının stratejisinin pratikteki somutlaştırılması değil, ama bunun Maoçu reçeteye uyup uymaması önemlidir!

Oysa mesele Dev-Yol yazarının mantığıyla izah edilemez ve de öyle değildir. Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in yazılarında halk savaşının stratejisi sorununa açıklık getirilmektedir. Tabii ki tek bir şartla savaşı mekanikleştirmeden ve birtakım kalıplara dökmeden. Bunun için DY yazarının iddialarının aksine halkın silahlı olarak içinde yer aldığı ve iktidarlarını kurmak için savaştığı savaşlar

halk savaşıdır. DY yazarına göre ise, Çin'de görülen halkın silahlı olarak içinde yer aldığı savaşların dışındakiler «halk savaşı» karakterini kazanmamıştır! Biraz önce de dediğimiz gibi neden sorusunun cevabı Dev-Yol yazarında yoktur. Çünkü o, (burjuva idealist düşüncelere dayanarak) bir savaşın halk savaşı olabilmesini siyasi olarak ona önderlik edenlerin bilincinin tayin ettiğini iddia etmektedir. Yani bir savaşın halk savaşı kategorisine girebilmesini belirleyen «Mao Zedung Düşüncesi»dir. «Mao Zedung Düşüncesi» bir savaşa damgasını basmıyorsa o halk savaşı olmuyor! Buna itiraz edilince de «iradi olan herşey inkar» ediliyor, deniliyor.

Parti Bayrağı devrimin dengesiz gelişmesinin temelleri üzerinde ayaklanmaların ilk olarak şehirlerde veya kırlarda başlamasının devrimin stratejisine değil taktiğine ilişkin bir sorun olduğunu söylüyor. Parti Bayrağı bu düşüncelerden kalkarak «Mao Zedung Düşüncesi»nin halk savaşı diye ortaya attığı görüşleri siyasi ve askeri strateji açısından eleştirdi. Dev-Yol ise halk savaşı stratejisiyle, siyasi stratejiyi mi, yoksa askeri stratejiyi mi kastettiğini açıklamıyor. Bunun yerine halk savaşı stratejisi diye bir formülasyon ortaya atıyor ve bu formülasyonun arkasına gizlenerek

«Mao Zedung Düşüncesi»nin mücadele biçimleri konusundaki maceracı görüşlerini örtbas etmeye çalışıyor.

Parti Bayrağı'nın «MZD»nin formüle ettiği «halk savaşı stratejisi» ismiyle ortaya atılan teorik görüşlerin yanlışlıkları eleştirilirken halk savaşının halkın ayaklanmasının dışında bir olgu olmadığı açıklanıyor. Çünkü kırlarda ilk ayaklanmaların ortaya çıkması da kitlelerin ayaklanmasının mahsulüdür. İşte Dev-Yol yazarının itiraz ettiği nokta burasıdır. O, kitleler ayaklanmadan da bir grup adamın silaha sarılarak savaşı başlatıp zafere götürebileceğini söylüyor. Bu iddiamıza hemen cevap veriliyor ne zaman söyledik! Ne zaman gerilla savaşıyla iktidarın ele geçirilebileceğini söyledik! Halk savaşının emekçi kitlelerin başkaldırısı ve ayaklanmasının dışında ele aldığımızı ne dersin de sonuçta bir grup adamın silaha sarılmasının her şeyi hallettiğini söylemiş olursun. Oysa kitlelerin ayaklanmasının birtakım objektif ve subjektif koşulların varlığına ihtiyaç vardır. Bunların neler olduğunu Parti Bayrağı Marksizm - Leninizme dayanarak açıkladı. «Mao Zedung Düşüncesi» ise bu koşulları aramadan, dolayısıyla halkın ayaklanmaya ne ölçüde hazır olduğunu gözetmeden silahlı eylemlere girişilebileceğini ileri

sürmektedir. Bu görüşler en açık bir biçimde 1960'ların sonlarındaki Çin belgelerinde savunuldu ve pratikte uygulanmaya çalışıldı. İşte proleter devrimcilerin «Mao Zedung Düşüncesi»ni eleştirdiği noktalardan biri de budur. Dev-Yol yazarı, «Mao Zedung Düşüncesi»nde böyle görüşlerin yer almadığına kanıt olarak Çin devrimini gösteriyor. Oysa Çin devrimi de, «Mao Zedung Düşüncesi»nin bu konudaki görüşlerini çürütüyor. Dev-Yol yazarı tartışmayı kırlarda ilk ayaklanmalarla başlayan devrim mücadelesinin inkar edilmesine çekiyor. Kaldı ki, Çin devriminden önce ve sonra halklar ilk önce kırlarda ayaklanarak devrimi başlatmışlardır ve zafere ulaşmışlardır. Bunun en vurucu örneği Arnavut halkının İtalyan ve Alman faşizmine ve onların işbirlikçilerine karşı yürüttüğü savaştır. Neden bu savaş halk savaşı değil? Ve neden bu savaşın stratejisi halk savaşının stratejisi olmuyor? Dev-Yol yazarı bu sorulara açık cevap vermemelidir.

DY, ayaklanma mı, halk savaşı mı, sahte ikilemini yaratarak bir yere varamaz. Bu ikilem, oportünizmin gerçekleri örtbas etmesinden başka bir anlama gelmiyor. Çünkü halk savaşı adıyla anılan bütün savaşlar ister uzun, ister kısa vadeli olsun, şehirlerde ya da kır-

larda başlasın halkın ayaklanması sonucunda ortaya çıkıyor ve de çıkmıştır. Demek ki mesele, «ayaklanma mı, halk savaşı mı» meselesi değil, kitlelerin ayaklanması mı, yoksa bir grup adamın şartlar oluşmadan silaha sarılması mı meselesidir. İşte Parti Bayrağı'nın tartıştığı bu noktadır. Demek ki, tartışma Çin, Vietnam vb. ülkelerin devriminin izlediği yolun Türkiye için geçerli olmadığıyla da ilgili değildir. Çin, Vietnam vb. ülkelerdeki devrimin izlediği yolun Türkiye için geçerli olmadığını ileri sürenler vardır. Ama bu görüşler proleter devrimcilerden çok uzaktır. Aksine proleter devrimciler bunu bir olasılık olarak görüyor. Revizyonistler devrimci şiddetin zorunluluğunu inkar etmek için, kırlardaki ayaklanmayı mutlaklaştıran görüşleri hedef alarak, Türkiye'nin sosyo-politik ve ekonomik yapısının Çin ve Vietnam devriminin izlediği yolun Türkiye'de izlenmesini imkansız kıldığını ileri sürmüşlerdir. Başka bir deyişle TKP, TİP ve revizyonistler aynen Mao Zedung gibi Çin'de demokrasinin olmadığını ve Çin'de feodalizmin egemen olduğunu söyleyerek kırlarda başlayan silahlı ayaklanmanın Çin şartlarına özgü olduğunu dolayısıyla Türkiye'deki devrimin böyle bir rota izlemesine gerek olmadığını «demokrasinin varlığına» dayanarak

seçim yoluyla emekçilerin iktidarının kurulabileceğini ileri sürmüşlerdir. Revizyonistler tarafından ileri sürülen bu görüşlerin ana noktasını ülkenin sosyo-politik, ekonomik yapısı ve içinde bulunulan devrim aşaması teşkil ediyordu. Nitekim MDD'cilerle TİP'liler arasındaki tartışma bu noktada düğümleniyordu. Tabii ki, MDD'ciler, Türkiye'nin feodal, ve yarı-feodal bir ülke olduğunu ileri sürerek cuntasal yolla ilk önce burjuva devriminin gerçekleştirilmesinin gerektiğini söylüyorlardı. Ama MDD'ciler de kırlarda başlanacak ayaklanmalarla devrimin zafere erişmesini savunuyorlardı, o görünüme giriyorlardı ve «Mao Zedung Düşüncesi»ni bu konumuyla savunuyorlardı. Şimdi Dev-Yol yazarının Parti Bayrağı ile aralarındaki tartışmayı bu alana doğru kaydırmasının gereği var mıdır? Ve böylesine hilelere başvurarak proleter devrimcilerin görüşleri çarpıtılabilir mi?

Dev-Yol'un kendini olağanüstü «zeki!» zanneden yazarı, akli sıra Parti Bayrağı'nın tartışmak istediği konunun ne olduğunu bulanıklaştıracak! Meselenin ne olduğunu bir kez vurgulamakta yarar görüyoruz. Devrim, ilk önce kırlarda veya şehirlerde kitlelerin ayaklanmasıyla başlayabilir. Bunun nasıl olacağını somut koşullar belirler, önceden belirlene-

mez. Bununla birlikte bir devrimci, iktidar meselesini genel olarak ülke çapında iktidar meselesi olarak görür ve o kendini ülke çapında iktidarın kurulmasına göre hazırlar. Böylece devrimin izleyeceği yolların çeşitli olabileceğini gözönüne alır, devrim yollarından herhangi birini mutlaklaştırmaz. Mesele budur. Dev-Yol yazarı bu konuda ne diyorsa onu ifade etmelidir. «Genel ayaklanma mı, yoksa halk savaşı mı» gibi devrim yolunda suni ayrılıklar yaratmakla bir yere varılamaz. Bununla birlikte Dev-Yol, halk savaşından ne anladığını ve şartlar oluşmadan bir grup adamın silahlı eylemleriyle başlatılabilecek bir savaşı tasvip edip etmediğini de belirtmelidir.

Devrimci Yol, Parti Bayrağı'nın kitlelerin ayaklanmasını savunması ve kitlelere dayanmadan silahlı mücadelenin gerçekleşmeyeceğini söylemesini «pasifizm-sağcılık» olarak gösterebilir. (Tabi ki bu söylenenler sadece DY'nin pratiğiyle lafta kalındığını gösteriyor) Ama bunu, halk savaşının inkarı olarak lanse etmek birtakım bilinçsiz insanları aldatmayı amaçlamaktan başka birşey değildir. DY'un, böylesine maceracı görüşleri savunuyor görünmesine rağmen çeşitli alanlarda ve genel siyasetiyle sağcı-reformist bir yol izlemeye çalıştığı bilinen bir gerçektir.

Parti Bayrağı «Mao Zedung Düşüncesi» nin silahlı mücadelenin esas alınmasını öngürürken demokrasinin olmaması faşist ve feodal baskının bulunması ve ülkenin feodal ve yarı-feodal olması kıstaslarından hareket etmesinin yanlış olduğunu söylüyor. Çünkü bu görüş, faşist diktatörlüklerin bulunduğu her ülkede silahlı mücadelenin esas alınmasını gerekli kılar. Böyle bir bakış açısı kitlelerin silahlı mücadeleye hazır olup olmadığını gözönüne almaz. Oysa, faşist-feodal diktatörlüğün varlığına rağmen bir ülkede silahlı mücadele hali-hazırda esas mücadele biçimi olma özelliğini kazanmayabilir. Bu temelden kalkan proleter devrimciler, sonuç olarak mücadele biçimlerini ve mücadelenin gelişmesini esas belirleyen faktörün burjuvazinin iktidarının biçimi olmadığını söylemektedir. Mücadele biçimlerini belirleyen kitlelerin o günkü koşullardaki bilinci, ülke ekonomisinin krizi, ülkedeki sosyal ve politik bunalımın düzeyidir. DY'nin oportünist yazarı bu konudaki görüşlerimiz konusunda tek bir laf etmiyor ve mücadele biçimlerini, silahlı mücadelenin esas alınmasını belirleyen ne olduğunu açıklamaya yanaşmıyor. Genel laflarla meseleyi geçiştiriyor, özellikle tartışmanın özüne ilişkin bir şey söylemeye yanaşmıyor.

Parti Bayrağı hiçbir şekilde bir anda ve bir günde ülke çapında dengeli gelişim sonucu kitlelerin genel ayaklanmasıyla işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasını savunmadı. Ama son tahlilde devrimin dengesiz gelişmesi sonucu bütün emekçiler veya çoğunluğu silahlı ayaklanmaya girişmeden ülke çapında işçi-köylü iktidarının kurulması ve de pekiştirilmesinin sözkonusu olamayacağını söyledi, söylüyor ve genel ayaklanma meselesini bu açıdan ele alıyor. Başka bir deyişle genel ayaklanma şehirlerdeki ayaklanmalarla kırlara doğru bir rota izleyerek gerçekleşebilir veya kırlardaki ayaklanmalarla şehirlerdeki ayaklanmaların birleşmesiyle gerçekleşebilir. Ama ülkenin tüm yerlerinde kitlelerin ayaklanması dengesizde olsa gereklidir. Bu yaklaşımla genel ayaklanmanın parça parça ayaklanmaları ve gerilla savaşını da içeren daha geniş bir anlama geldiği açıktır. Dev-Yol'un yazarı bu görüşler karşısında ucuz suçlama yöntemlerini seçiyor. Genel ayaklanma kavramının da yozlaştırıldığını söylüyor. Devrimci Yol yazarının kafasındaki kalıplara göre ele alınmadığı ve onun mekanik kavrayışının dışında gerçek nitelikleri açıklandığında, kavramlar anlamsızlaştırılmış oluyor! Bunun saçmalığı ortadadır.

DEVRİMCİ YOL'UN PARTİ BAYRAĞI'NIN İRADİ OLAN HER ŞEYE ÖFKE DUYDUĞU SUÇLAMASI ÜZERİNE

Parti Bayrağı iradi olan her şeye öfke duymuyor. Sadece maddeyi bilincin yarattığını iddia eden ve bilincin maddeye göre belirleyici olduğunu öne süren sofist, burjuva - idealist düşüncelere öfke duyuyor. Örneğin bir savaşın halk savaşı karakterini kazanabilmesi için ona «Mao Zedung Düşüncesi»nin damgasını basmasının gerekliliği iddiasında olduğu gibi.

Oysa Dev-Yol yazarı şunları iddia ediyor:

«Dikkat çekici bir başka şey yazarın iradi olan her şeye öfke duyması. Nereden bellemişse iradi olan kötüdür kendiliğinden olan iyidir şeklinde bir saplantıya kapılmış ve bu saplantısını derinleştirerek Marksizmin iradi olan her şeyi reddettiğini zannetmek noktasına kadar geliştirmiş. Yazar, bu saplantıyla kitle kuyrukçuluğuna kadar varıp dayanmakla (hayret etmeyin DİSK'in sendika ağalarıyla

kol kola ekonomik talepleri esas alan ve MC yıkılsın sloganını baş siyasi slogan olarak tespit eden DY bunları söylüyor - T.) kalmamış; her türlü önderliği ve iradeyle ilgili her eylemi suçlu olarak görme ve aşağılama hastalığına yakalanmış» (DY, agy, sy. 9)

Parti Bayrağı sosyal bir olgu olan mücadele biçimlerini belirleyenin insan iradesi yani bilinç faktörü olmadığını söylüyor ve bu görüşlerinin diyalektik ve tarihi materyalizmin esası olduğunu ifade ediyor. Dev-Yol yazarı ise idealist-felsefi düşüncelerden hareket ederek sosyal olayları başka bir deyişle sınıfları, sınıf mücadelesini ve bu mücadelenin farklı koşullarda aldığı biçimleri tayin edenin insan iradesi olduğunu iddia ediyor. İşte bu iradecilik reddedildiğinde de iradi olan her şeye de öfke duyulmuş olunuyor! Dev-Yol yazarının proleter devrimcilerin savunduğu mücadele biçimlerinin kendiliğinden oluştuğu görüşüne itiraz etmesi doğrudan doğruya Lenin'i hedef almaktadır. İşte kanıt.

«Öncelikle, mücadele biçimlerini sorununun incelenmesinde her Marksistin işleyeceği başlıca şeyler nelerdir? Hareketi belirli bir özel bir mücadele biçimine bağlamayan Marksizm sosyalizmin tüm ilkel biçimlerinden ay-

rılır. Her çeşit mücadele biçimini kabul eder. (abç) Onları «icat» etmez. (abç) Sadece genişletir, örgütler ve eylem içinde kendiliğinden ortaya çıkan devrimci sınıfların mücadele biçimlerine bilinçli ifade verir. (abç) Bütün soyut kalıpların ve öğreti reçetelerinin can düşmanı olan Marksizm mücadele ilerledikçe kitlelerin sınıf bilinci büyüdükçe, ekonomik ve politik buhranlar keskinleştikçe sürekli olarak, yeni değişik savunma ve saldırı yöntemleri doğuran ilerleme halindeki kitle mücadelesi karşısında dikkatli bir tavır alınmasını gerektirir. Bu yüzden Marksizm kesinlikle hiçbir mücadele biçimini reddetmez. Marksizm hiçbir şekilde yalnız belirli bir anda varolabilen mücadele biçimleriyle sınırlamaz. Bunu yaparken toplumsal durum değişince o da, o an içinde onların bilmediği yeni mücadele biçimlerinin doğmasının kaçınılmaz olduğunu bilir. Bu bakımdan Marksizmin kitlelerin pratiğinden öğrendiği (abç) (Lenin'in kitle «kuyrukçusu» olduğu nasıl da anlaşılıyor - PB) söylenebilir. Hiçbir zaman «sistemciler»in çalışma odalarında icat ettikleri mücadele biçimlerinin kitlelere öğretmeye kalkmaz.» (Lenin, Gerilla Savaşı Üzerine, Sy. 21 - 22, Kor Yayınları)

Dev-Yol yazarının, Lenin'in bu görüşleri karşısında kıvırtmaktan başka bir iş yapamayacağını çok iyi biliyoruz. O, hiçbir dönem Marksizm - Leninizmi kendine rehber seçmedi ve seçmemekte de ısrar ediyor. Bazan mace-racı, bazan da en kaba ekonomist ve kendiliğindenciliği savunup duruyor. Lenin birçok yazısında olduğu gibi bu yazısında da en açık bir şekilde mücadele biçimlerini belirleyen ekonomik ve sosyal olgular olduğunu ifade ediyor. Ve emekçi kitlelerin eylemi içinde mücadele biçimlerinin kendiliğinden şekillendiğini söylüyor. Lenin kitlelerin eylemi içinde kendiliğinden ortaya çıkan mücadele biçimlerini belirleyen de mücadelenin ilerlemesi ekonomik ve politik buhranların etkinleşmesi olduğunu özellikle belirtiyor. Ve Lenin, «toplumsal durum değişince, o an içinde olanların bilemediği yeni mücadele biçimlerinin doğmasının kaçınılmaz olduğunu» söylüyor.

Kitlelerin mücadele biçimini değişikliğe uğratacak maddi koşullar oluşmadan masa başında mücadele biçimlerini değişikliğe uğratmaya çalışmak ve mücadele biçimleri icad etmek bunu da kitlelere empoze etmeye kalkışmak tek kelimeyle sofizmdir. Çünkü sınıf mücadelesini yaratan, toplumsal durumun değişmesini oluşturan ekonomik ve politik kri-

zi keskinleştiren, kitlelerin bilincinde sıçramalar yaratan, kitle mücadelesinin büyümesini sağlayan, esas olarak insan iradesi değildir. Ama bunları ifade etmek maddi olguların oluşumunda insan iradesinin rolünü inkar etmek anlamına gelmez. Biz sadece mücadele biçimlerinin insan iradesi tarafından belirlenmediğini ve ancak bu maddi olgu kavranırsa bilincin toplumsal gelişmeler konusundaki görevini yerine getirebileceğini söylüyoruz. Örneğin silahlı mücadelenin maddi koşulları oluşmadan, silahlı mücadeleyi esas almanın yanlış olacağını söylüyoruz. Ama doğru devrimci çalışma tarzının (yani bilincin) bu koşulları oluşturmada önemli bir fonksiyonu olduğunu ileri sürüyoruz. Dev-Yol yazarı, kesinlikle bunları yok sayıyor. Ve mücadele biçimini neyin belirlediğini açık olarak söylemiyor, ancak üstü kapalı bir tarzda mücadele biçimlerini belirleyen bilincin olduğunu savunuyor (doğru anlayışları kendiliğindencilikle suçlayarak).

Silahlı mücadelenin koşulları oluşmadan bu mücadele biçiminin esas seçilmeye kalkışıldığında maceracılığın bataklığına doğru sürüklenmekten başka bir şey yapılmaz. «Mao Zedung Düşüncesi» bu anlayışları ihtiva etmektedir. Parti Bayrağı 20. sayısında bun-

lara değindi. Mao, Çin'de silahlı m¼cadelenin esas m¼cadele biçimi olarak ortaya çıkması-
nın esas belirleyicisi olan olguları bazan bir
kenara atmaktadır, bazan ise konuya doğru
bir tarzda yaklaşmaktadır. (*)

Çin devriminin pratiği «Mao Zedung D¼-
şinçesi»nin yanlışlığının somut kanıtını tespit
etmektedir. Çünkü önceden de söylediğimiz
gibi Çin'de silahlı m¼cadelenin esas m¼cadele
biçimi olmasını belirleyen ekonomik - politik
krizin gelişmesi, toplumsal değişiklikler, kit-
lelerin m¼cadelesinin gelişmesi ve kitlelerin
bilincinin yükselmesidir. Nitekim böyle bir
gelişme 1924'de Çin halkının çeşitli alanlarda
silahlı ayaklanmaya girmesine sebep olmuştur.
Çin'deki silahlı m¼cadele bu temelde yük-

(*) Dev-Yol yazarı Parti Bayrağı'nın 20. sayı-
sında Mao'nun m¼cadele biçimleri konusundaki her
iki görüşüne de değindiğini yanlış ve doğruları birbi-
rinden ayırdığını gözardı etmeye çalışıyor. Bir dev-
rimciye yakışmayacak tarzda Mao'nun yanlış görüş-
leriyle ilgili kanıtların ileri sür¼lmediđini iddia ede-
biliyor. Ama neğense «ileri sür¼lmeyen» kanıtların
faşizmin varlığına demokrasinin bulunmamasına bağ-
lı olduğunu görmemezlikten geliyor. Bunun nedeni
DY'nin dilinin ucuyla da olsa Türkiye'de faşizmin
bulunduğunu söylemesidir.

selmiştir, çeşitli gerilemeleri içinde barındırsa dahi ilerleyerek zafere erişmiştir.

Ekonomik-politik krizin keskinleşmesi, mücadelenin ilerlemesi, yönetenler ve yönetilenler arasındaki ilişkilerin eski statü içinde devam edemez hale gelmesi, devrimci durumun doğmasının işaretleridir. Bir önceki döneme göre toplumsal değişikliklerin ortaya çıkması proleter devrimcilerin ne tür bir örgütlenme ve çalışma tarzı içerisine girebileceğini belirler. Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç mücadele biçimlerinin ortaya çıkmasını belirleyenin egemen sınıfların siyasi rejiminin biçiminin olmadığıdır. Burjuva demokrasisinin varlığına rağmen kitle mücadeleleri silahlı biçimlere bürünebilir ve de bürünmüştür. Eunun aksine faşist-feodal diktatörlüğün varlığına rağmen silahlı mücadele kitlelerin mücadelesinin esas biçimi haline gelmemiştir, gelmeyebilir.

Dev-Yol yazarı, çelişkiler içerisindedir. Bir yandan faşist-feodal diktatörlüğe göre mücadele biçimi tespitinin yanlışlığını belirten Parti Bayrağı'nı sözde eleştiriyor, diğer yandan ise faşist-feodal diktatörlüğün varlığına göre mücadele biçimi tespitinin (tabii her zaman olduğu gibi satırlar arasında) yanlış ol-

duğunu söylüyor. Ve hatta bu düşüncelere «Mao'da raslamak mümkün değil ama Parti Bayrağı yazarlarının bu türlü acayıklıkları bir zamanlar 'halk savaşı' zannettikleri bir gerçek» (DY,) diyerek proleter devrimcileri suçlamaya çalışıyor. Oysa meselenin hiç de böyle olmadığını herkes bilir, ve bilmektedir. Birtakım adamların Türkiye'de de maceracı görüşlerin etkisinde kalmasının öznel nedeni başta modern revizyonizm olmak üzere Troçkizm, «Mao Zedung Düşüncesi» ve çeşitli ülkelerdeki anarşistlerin görüşleridir. Ülkemizde ise bu görüşleri formüle edenlerin başını Mahir Çayan çekmektedir ve halen aynı görüşleri Dev-Yol yazarları savunmakta ve yaymaya çalışmaktadırlar. Parti Bayrağı «acayıklık» diye nitelendirilen düşüncelerin Mao Zedung'da bulunduğunu kanıtlarıyla ortaya getirdiler. Ama bu görüşlere getirilen eleştirileri Dev-Yol yazarı her türlü iradeciliğin reddi olarak ele alıyor. Böylece sözde kitle kuyrukçuluğu yapılmış olunduğu ispatlanıyor! Bu durumda, Dev-Yol yazarına sen ne diyorsun açık söyle diyoruz.

MÜCADELE BİÇİMLERİNİN ŞEKİLLENME- SİNDE BİLİNCİN ROLÜ VE ÖNDERLİK MESELESİ

Lenin'de mücadele biçimleri ile ilgili olarak yaptığımız alıntı aynı zamanda bilincin mücadele biçimlerinin şekillenmesi konusundaki rolünü de izah etmektedir. Lenin, bu yazısında önderliğin görevlerini belirtiyor. Bunun için bilinç meselesine de Lenin'in alıntısının temelleri üzerinde açıklık getirmeye çalışacağız.

Parti Bayrağı, mücadele biçimleri kitlelerin eylemi tarafından belirlenir dediklerinde insan bilincinin ve komünist önderliğin buradaki önemli rolünü inkar etmiyor. Kitlelerin mücadelesinin eylem içerisinde aldığı çeşitli biçimleri belirleyen toplumsal koşullar olduğunu özellikle belirttik. Yani kitle mücadelelerinin kitlelerin kendi eylemi içerisinde şu ya da bu biçime bürünmesinin kendine özgü ekonomik, toplumsal ve politik koşulları vardır. Bu özgül koşullar ortaya çıkmadan kitle eylemleri içerisinde bu koşulların ürünü

olan mücadele biçimlerinin şekillenmesi söz-konusu değildir. Lenin özellikle bu duruma parmak basar. İşte insan bilincinin ve doğru bir önderliğin mücadele biçimleri konusundaki etkisi burada başlar. Kitleler ve sıradan insanlar toplumsal değişikliklerin nereye doğru ilerlediğini tahlil edemez. Bu, ancak bilimsel bir dünya görüşüne sahip olan ve toplumları bilimsel bir açıdan inceleyebilecek nitelikte ve yetenekte olan kimseler tarafından yapılabilir. Toplumun nereye doğru gelişme gösterdiğini önceden tahlil eden önderlik, kitleleri bu yönlere doğru kanalize eder ve kitlelerin mücadelesinin ilerlemesine, dolayısıyla giderek gelişmesine katkıda bulunur. Ekonomik ve politik buhranların keskinleşmesi veya bunların belirtilerinin ortaya çıkması, doğru dan doğruya kitleleri eyleme sürükler ve eylemin gelişmesinin boyutları üzerinde kitle mücadeleleri çeşitli biçimler alır. İşte toplumun bu kanunları bir kere kavrandımı bu kanunlara uygun olarak insanbilinci toplumsal değişiklikleri ortaya çıkmasında, kitlelerin mücadelesinin ve bilincinin gelişmesinde belirleyici rol oynar. Bizim üzerinde durduğumuz konu toplumsal kanunları bir kenara atıp bu kanunlar yerine insan bilincini geçirmenin yanlışlığı üzerindedir. Tarihi materyalizm

madde ile bilinç arasındaki ilişkiyi doğru bir tarzda ele alır. Maddenin belirleyici olduğunu ortaya koyar, ama bilinç faktörünün maddi ve toplumsal değişikliklerde etkisi olduğunu inkar etmez. Maddi ve toplumsal değişikliklerin insan bilincinin etkisi dışında gelişmesi ve değişikliklere uğraması imkansızdır. Tarihi materyalizm insan faktörünü bir kenara atmadığı gibi insan bilincinin kaynağı olan beynin de bir maddi güç olduğuna özellikle işaret eder. Tarihi materyalizmin bu görüşleri mücadele biçimlerinin şekillenmesi için de geçerlidir. Mücadele biçimlerinin şekillenmesi bu düşüncenin dışında ele alınamaz.

Lenin'in şu sözlerini dikkatlice incelemeliyiz.

«Mücadele ilerledikçe, kitlelerin sınıf bilinci büyüdükçe, ekonomik ve politik buhranlar keskinleştikçe sürekli olarak yeni savunma ve saldırı yöntemleri doğuran ilerleme halindeki kitle mücadelesi.»

«Bunu yaparken toplumsal durum değişince o, an içinde olanların bilemediği yeni mücadele biçimleri doğmasının kaçınılmaz olduğunu bilir.» (Lenin)

Doğru bir önderlik böylesine değişiklikleri önceden tahlil edebilir ve de etmelidir.

Ekonomik-politik buhranların keskinleşmesi, kitle mücadelesinin ilerlemesi dolayısıyla kitlelerin bilincinin yükselmesi kaçınılmaz olarak yeni mücadele biçimlerini gündeme getirir. Proleter devrimciler bu toplumsal değişiklikleri önceden tahlil edip kitleleri buna göre hazırlar ve eyleme çeker. Kitle mücadelesini geliştirmek, genişletmek için bilinçli bir aktif rol oynar. Özellikle ekonomik ve politik buhranların keskinleşmesi kaçınılmaz olarak kitleleri eyleme iteceğini görebilen komünistler örgütlü bir tarzda kitleleri bu eyleme çekebilmek için faaliyet yürütür. İstikrar dönemlerindeki ve kitlelerin durgun ve sessiz tarzda yaşamını sürdürdüğü anlara göre faaliyetinin yerini kitlelerin yükselmesi muhtemel mücadelesine göre faaliyete alır. Demek ki Parti Bayrağı bilinç faktörünü kesinlikle bir tarafa atmıyor ve kitleler eyleme girmeden önce hiçbir faaliyette bulunmayalım hiçbir ajitasyon ve propaganda örgütlenme çalışması yapmayalım, ve kitleler mücadeleye girmeye hazır durumdayken eylem çağrılarını yapmayalım demiyor. Parti Bayrağı kitleler bazı eylemlere hazır olmadan ve o eylemleri kendi pratikleriyle benimsediklerini göstermeden birtakım adamların kitlelerin yerine eyleme girmelerini yanlış görüyor. Ve bunun macera-

cılık olduğunu söylüyor. Bu düşüncelerin sonucunda çıkarılması gerekenler Marksist - Leninistlerin ve devrimcilerin kitlelerin mücadelesi ve onun biçimleri konusunda pasif değil aktif bir tavır içerisinde olmalarıdır.

Proleter devrimciler başka bir deyişle sınıf bilincine varmış işçi, kitle mücadelesinin ne yönde gelişebileceğini önceden tahlil eder, var gücüyle bu gelişmeye etki etmeye çalışır. Ama eylem içerisinde mücadelenin hangi biçimler alacağını önceden kesin bir şekilde tespit etmeye çalışmaz. Çünkü sosyal olaylar insanın isteğine göre şekillenmez ve gelişmez. Somut durum tahlilleriyle kitle mücadelesinin hangi boyutlarda ve nereye doğru gelişebileceği görülebilir. Buna uygun taktikler tespit edilir. Proleter devrimciler Lenin'in de belirttiği gibi, kitlelerin gericiliğe karşı eyleme girişmesiyle mücadelenin çeşitli biçimler alacağını, eski mücadele biçimlerinin ıskarta-ya çıkacağını, yeni mücadele biçimlerinin ortaya çıkmasının kaçınılmaz olduğunu bilir ve kendini buna uydurmaya çalışır. Dolayısıyla kaçınılmaz olan yeni mücadele biçimlerinin doğmasına aktif bir şekilde etki eder, onun doğmasını doğru bir siyasetle çabuklaştırır. Bunun diğer bir anlatımı, mücadeleyi genişletip, geliştirmek ve ona bilinçli ifade vermek-

tir. Kitle mücadelesi esas olarak kendiliğinden bilinçli bir düzeye çıkamaz ve yine önderliğin rolü olmadan daha büyük boyutlarda genişleyip, ilerleyemez. Dev-Yol yazarları, pratikleriyle, önderliğin bu rolünü her adım başı inkar ediyorlar; aksine kitle mücadelesinin genişleyip, gelişmesini engellemeye çalışıyorlar. Eu pasifist konumlarını gözardı etmek için de maceracılığı öne sürüyorlar, kitle mücadelesiyle gündeme gelmeyen mücadeleleri bir grup adama dayanarak sürdürmeye çalışıyorlar. Yani Dev-Yol yazarları, bir madalyonun iki yüzü olan reformizm ve maceracılık, kendiliğindencilik ve iradecilik arasında bocalayıp duruyorlar.

Dev-Yol yazarı, durmadan gerilla savaşı kitlelerin mücadelesinin bir parçası değil mi diye sorup duruyor. Bir kavramın arkasına gizlenerek bireysel terörizm ayırır, gerilla savaşı ayırır gibi laflarla meseleyi geçiştirmeye çalışıyor. Açıkça söylüyoruz gerilla savaşı her zaman kitle mücadelesinin bir parçası olarak ortaya çıkmaz. Dolayısıyla kitlelerin mücadelesinin gelişmesinin sonucundan etkilenmez. Ekonomik-politik kriz derinleşmeden kitle mücadelesi ilerlemeden, kitlelerin bilincinin büyümesi mücadelenin silahlı biçimlere bürünmesine imkan verecek kadar

yükselmeden birtakım adamların gerilla savaşına başlaması maceracılıktan başka hiçbir anlama gelmez. Ama bunun dışında kitlelerin mücadelesi artık ayaklanma biçimlerini alabilecek düzeye eriştiğinde ve o anda ilk önce durumu doğru tahlil eden Marksist-Leninstler kitleleri ayaklanmaya hazırlamak için gerilla mücadelesine başlayabilirler. Mesele, bunu objektif duruma göre doğru tespit etmektir. Bu durumun maddi koşulları ortaya çıkmadan ve bunun verileri gözetlenmeden silahlı mücadele subjektif isteklere göre esas duruma gelmiştir anlayışıyla hareket edilemez. Demek ki, gerilla savaşı bir grup adamın bireysel terör eylemi olabileceği gibi kitlelerin mücadelesinin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan bir mücadele biçimi de olabilir.

Bu söylediklerimiz sadece silahlı ve silahsız mücadele biçimleri ile sınırlı değildir, her türlü kitle mücadelesinin biçimiyle ilgilidir.

Dev-Yol yazarı, tüm «keskin» görünümüne rağmen şimdiye kadar esasta kitle kuyrukçuluğu yapmaktan öteye gidememiştir. DY ekonomik, sosyal ve politik durumu ve toplumsal değişiklikleri önceden tahlil etmeye yanaşmadı ve yanaşmamaktadır. Türkiye'nin somut koşullarında kitle mücadelelerinin

hangi boyutlara erişeceğine uygun olarak siyasi taktikler belirlemekten geri duran Devrimci Yolcular Halkın Kurtuluşu'nun Türkiye'nin ekonomik-politik krizinin derinleşmesiyle kitle mücadelesinin yükselmesinin kaçınılmaz olduğunu tespit etmesine ve bunun için kitle mücadelesinin genişletilip geliştirilmesi gerektiği önerisine katılmadılar. Kitle mücadelesi konusunda «bilincin faktörünü reddetmeyen»(!) Dev-Yol yazarı bir adım ötesini görememekte ısrar etti ve proleter devrimcilerin genel grev çağrısına bu talep kitlelere mal oluncaya kadar dudak büktü. Ve dolayısıyla kitlelerin genel greve hazırlanması görevinden yan çizdi. Oysa Türkiye'nin ekonomik-politik krizinin derinleşmesi kitlelerin mücadelesinin yükselmesini kaçınılmaz kılıyordu. Bu doğrudan doğruya sermayenin ve faşizmin saldırılarının yoğunlaşmasına neden oluyordu. Sermayenin ve faşizmin saldırısı ancak kitlelerin örgütlü direnişiyle püskürtülebilir, demokrasi mücadelesi geliştirilebilirdi. «Kitle kayrukçusu olmayan»(!) Dev-Yol yazarları bu gelişmeleri bir türlü önceden tahlil edemediler. Aksine kitle mücadelesini geriye çekecek siyasi taktikleri kendilerine rehber edindiler. Bazan da kitlelerin mücadelesinin gelişmesinin karşısına çıktılar, birçok

verde grev kırıcıları olarak sahneye çıktılar. Dev-Yol yazarı bu durumu ortadan kaldırmak için sözde iradenin fonksiyonundan ve kitle kuyrukçusu olmamaktan bahsediyor. Bu yüzden Devrimci Yol taraftarlarının genellikle aktif eylem taraftarı olmalarına rağmen DY önderlikleri bir çok yerde mücadelenin gelişmesinin önüne dikildiler. Ve yine halihazırda Devrimci Yolcular birçok okulda faşist diktatörlüğü, kapitalizmi hedef alan siyasi ve ideolojik çalışmalara engel olmaya çalışmaktadırlar. Marksist - Leninist propagandayı okullarda yasaklamak istemektedirler. Jandarma, polis okulları basar korkuluğuyla Marksizm - Leninizmin öğrenciler içerisinde yayılmasının önüne geçmeye yelteniyorlar. «MC Yıkılsın» sloganını siyasi taktiğinin başköşesine koyan Dev-Yol yazarları Marksist - Leninist propagandanın rektörlerle okulları ve üniversiteleri kuşatma altına alan diktatörlüğün isteği doğrultusunda yerine getirmeye çalıştıklarının farkında dahi değiller. Okumaktan ve düzende iyi bir yer tutmaktan başka bir amacı olmayan bir sürü reformisti içine alan DY bunları hareketinin önderi konumuna getirmiştir. Rahatlarının bozulacağını hesap eden bu insanlar faşist diktatörlüğe, sermayeye ve faşizmin saldırılarına karşı öğ-

rencilerin mücadeleye girmesinin önüne engeller çıkarıyor ve Marksizm - Leninizmin propagandasının önüne yasaklar koyuyorlar. Aynen Demirel gibi demokrasi benim çizdiğim çizgi dahilindedir anlayışıyla hareket eden Devrimci Yolcular çizdikleri reformist anlayışların dışına çıkıldımı demokrasinin ihlal edildiğini iddia ederek komünizmin propagandanın yasaklanmasını meşrulaştırmaya çalışıyorlar.

Tekrar ediyoruz, Parti Bayrağı hiçbir yerde emekçiler greve, direnişe vb. girmeden biz hiçbir şey yapmayalım diye bir görüş savunmadı. Ama örneğin bir fabrikadaki işçiler greve girmeye hazır olmadan bir grup adamın onun yerine grev yapmasının gülünç olduğu da herkesçe açık bir şeydir. Grev yapalım işçiler de bize baksın grev yapsın demek ne kadar anlamsızsa bir grup adam eylem yapsın kitleler de onlara bakıp eyleme girsin demek de o kadar anlamsızdır. Bu düşüncüyü daha da geliştirirsek bir grup adam silahlı eyleme girsin kitleler de bunu görerek silaha sarılsın, eyleme girsin anlayışı yanlıştır. Kitlelere dışardan mücadele biçimleri empoze etmek başka birşeydir onları mücadeleye hazırlamak bu hazırlama sonucunda kitleleri mücadeleye çağırmak başka birşey. Birinci dü-

şünce şarlatanlıktır, iradeciliktir, ikinci düşünce doğrudur ve bilincin faktörünü doğru tahlil etmektir. Dev-Yol yazarı açıkça bu iki düşünceden hangisinden yana olduğunu belirtmek zorundadır.

Devrimci Yol'da çıkan ve Parti Bayrağı'nın halk savaşı anlayışını sözde eleştiren makalesinde geçen ayaklanma, halk savaşı, ayaklanmanın ne demek olduğu gibi konuları önceden açıkladık. Özellikle kitleleri silahlı mücadeleye hazırlamak konusunda neler düşündüğümüzü en açık bir şekilde ortaya koyduk. Yeniden bu konularla ilgili olarak Devrimci Yol'a cevap vermeyi gereksiz görüyoruz. Özellikle de Devrimci Yol yazarlarının lafta bir takım görüşleri savunması ama pratiklerinde bunları uygulamamaları karşısında böyle bir polemigi geliştirmenin laf cambazlığından başka bir anlamı olmadığını düşünüyoruz. Mao Zedung'un halk savaşı konusundaki maceracı görüşlerini reddettiğimizi defalarca belirttik ve dolayısıyla da savaş biçimlerine önceden ambargo koymanın da yanlış olduğunu söyledik. Bunun, devrimin stratejisinin tespitiyle ilgisini de defalarca açıkladık. Savaşın biçiminin önceden tespitinin devrimin stratejisinin tespit edilmesiyle ilişkisinin bulunmadığını söyledik. Devrimin, kalıplara

göre ve birtakım insanların önceden akıl yürütme yöntemiyle gelişemeyeceği ve gelişmediği açıktır. Buna göre kitle mücadelelerini organize etmek anlamsızdır ve toplumun kanunlarına uymamaktır, onu gözardı etmektir. Mücadeleyi, mücadelenin biçimini ve iktidarın son tahlilde hangi mücadele biçimleriyle kurulacağını insan iradesi tespit etmediğinden bu tespitlere göre de kitleler sevk ve idare edilemez. Dev-Yol yazarları bunları anlamadıkça sofizmin bataklığında çırpınıp duracaklar, söyledikleriyle pratikleri arasında sürekli çelişki çıkacak, onların iradesiyle toplumsal değişiklikler oluşmayacak ve yaptıkları iradi tespitler de boşlukta kalacaktır.

H.K.

TÜSTAV